

sygn. akt II Ka 8/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 02 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Roberta Tkaczyńskiego, po rozpoznaniu w dniu 2 III 2021 r. sprawy **J. B.** oskarżonego o czyn z art. 177§1 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 24 listopada 2020 r. w sprawie II K 592/20,

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G. 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. Zasądza od J. B. na rzecz Skarbu Państwa:
 - a) 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz
 - b) 536,60 (pięćset trzydzieści sześć i 60/100) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 8/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 24 listopada 2020 r. sygn. akt II K 592/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres próby 2 lat, niezasadne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, i niezasadne orzeczenie nawiązki w kwocie 2 000 zł wyrażające się przy wymierzaniu kary uwzględnieniem jedynie okoliczności obciążających oskarżonego, podczas gdy w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. oraz okoliczności łagodzących, tj. przyznania się</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>oskarżonego do zarzucanego czynu, niekaralności oskarżonego za przestępstwa, wiek, dotychczasowego postępowania zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym oraz prowadzenie ustabilizowanego i społecznie akceptowanego trybu życia zasadnym było wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy jest w sposób oczywisty niezasadna.</p> <p>Zacząć należy od okoliczności czynu, które mają kluczowe znaczenie dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości a tym samym i rozważań odnośnie orzeczonej kary, nawiązki i środka karnego. Kluczowym w sprawie jest to, że oskarżony bowiem umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w</p>			

ruchu lądowym,
gdyż pomimo
świadomości
istnienia choroby
prawego oka
utrudniającej mu
widzenie (zaćma,
która kwalifikuje się
na operację), nie
tylko zdecydował się
kierować pojazdem
mechanicznym po
drodze publicznej.
Ta świadomość
postępowania
wbrew oczywistym
zasadom ostrożności
musi być oceniona
jednoznacznie
negatywnie.
Oskarżony
wyjaśniając przyznał
się do winy
ale jednocześnie
wywodził, że
powodem zdarzenia
było nagłe wejście
pieszej na przejście
dla pieszych.
Przyznał się również,
że cierpi na chorobę
prawego oka, która
utrudnia widzenie.
Wskutek tego nie był
w stanie zareagować
odpowiednio
wcześniej,
zauważając
pokrzywdzoną tuż
przed zderzeniem.
Oskarżony rażąco
naruszenie reguł
ostrożności, co
należało
odzwierciedlić w
penalnych
następstwa
stwierdzenia winy.
Przed wszystkim
Sąd zwraca tu

uwagę na orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów. W ocenie Sądu, świadome narażenie innych uczestników ruchu wskutek podjęcia decyzji o prowadzeniu pojazdów mimo poważnej choroby (za taką w odniesieniu do kierowców sąd uznaje każde zakłócenie czynności postrzegania) wespół z potrąceniem pieszej przechodzącej po wyznaczonym przejściu dla pieszej przy minimalnym ruchu (brak innych pojazdów czy pieszy) determinuje konieczność wyeliminowania oskarżonego z grona kierowców na oznaczony czas. To rozstrzygnięcie ma nie tylko oddziaływać wychowawczo na oskarżonego ale i gwarancyjne wobec społeczeństwa, które ma prawo oczekiwać, że organy państwa nie będą tolerowały udziału w ruchu drogowym osób nieodpowiedzialnych. Dlatego też Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu

prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a wymiar tegoż środka (jak i jego zakres) nie przekracza stopnia winy i koreluje z okolicznościami przedmiotowymi czynu. Wymiar orzeczonego zakazu, zdaniem Sądu Okręgowego nie jest nadmierny. Oskarżony swoim zachowaniem dowiódł lekceważącego stosunku do bezpieczeństwa w ruchu nad które przedłożył własną wygodę i nieuzasadnione poczucie samodzielności. Jednocześnie skutki zdarzenia dla pokrzywdzonej były poważne – doznała złamania obu gałęzi kości łonowej lewej, co obrazuje stopień negatywnych następstw czynu dla pokrzywdzonej. Trudno zatem uznać, aby wymiar kary i środka karnego poniżej granic ustalonych przez Sąd Rejonowy czyniło zadość zasadzie sprawiedliwości społecznej, odpowiadało szkodliwości społecznej czynu i

było zgodne z jego okolicznościami i zasadami wymiaru kary. Waga naruszonych przez sprawcę obowiązków związanych z zapewnieniem bezpiecznego poruszania się pojazdem mechanicznym po drogach publicznych oraz umyślność tego wskazują na konieczność odpowiedniej reakcji prawnokarnej ze strony Sądu. Nadmienić należy że składane w toku postępowania deklaracje o poddaniu się operacji oka nie mają znaczenia. To, że prawo jazdy jest mu niezbędne w związku z prowadzoną działalnością oraz wykonywaną pracą, nie może przesłaniać faktu jawnego naruszenia obowiązujących reguł ostrożności. Gdyby bowiem oskarżony uderzył w pokrzywdzoną będąc zupełnie sprawnym pod względem fizycznym i psychicznym kierowcą, wówczas obawa co do możliwego ponownego wejścia w konflikt z prawem,

w tym popełnienie przestępstwa kolejnego wypadku drogowego, byłaby niższa. Z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika jednak w sposób jednoznaczny, że umożliwienie dalszego prowadzenia pojazdów przez osobę cierpiącą na tego rodzaju schorzenie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, bowiem to właśnie choroba oka była główną przyczyną wypadku. Warto przy tym podkreślić, że obrona zupełnie pomija ten fakt, wskazując bliżej niesprecyzowany w przyszłości termin poddania się przez oskarżonego operacji oka, a jednocześnie wnosząc, aby już od momentu wyrokowania oskarżony odzyskał uprawnienia.

Podobnie rzecz się ma z wymiarem orzeczonej kary pozbawienia wolności i ustaleniem okresu zawieszenia jej wykonania. Kara 6 miesięcy uwzględnienia okoliczności czynu

i oraz zachowanie sprawcy i nie jest ani rażąco łagodna ani rażąco niewspółmierna jeśli uwzględni się naruszone przez oskarżonego zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, umyślność tegoż oraz skutki dla pokrzywdzonej. Zaś długość okresu poddania oskarżonego próbie koreluje w wymiarem kary, w związku z warunkowym zawieszaniem, której został ustalony.

Co tyczy się nawiązki – ma ona charakter kompensacyjny, co wyklucza możliwość miarkowania jej wysokości jakimikolwiek okolicznościami dotyczącymi osoby oskarżonego. W tym względzie trzeba też zaznaczyć, że obrona sama sobie przeczy, bowiem z jednej strony twierdzi, że oskarżony utrzymuje się z renty, a z drugiej podkreśla, że uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych są niezbędne oskarżonemu z uwagi na dojazdy

do pracy oraz prowadzanej działalności zarobkowej.		
Wniosek		
Zmiana worku i obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 3 miesięcy z zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku, uchylenie wymierzonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz obniżenie orzeczonej nawiązki w kwocie 500 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyrok Sądu I instancji jest w pełni prawidłowy, a podniesione w środku odwoławczym argumenty, poprzez ich niezasadność, nie mogą skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia w kwestionowane części.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie ujawniano. Prawidłowość poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości, podobnie zresztą jak i kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd nie stwierdził w sprawie okoliczności, które zobligowany byłby uwzględnić z urzędu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu z 24 listopada 2020 r.</p>		

sygn. akt II K 592/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Podniesione przez obrońcę argumenty nie mogą stanowić podstawy zmiany wyroku. Przede wszystkim okoliczności czynu oraz zachowanie oskarżonego, który świadomie naraził na niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu, muszą być ocenione jednoznacznie negatywnie. W takim ujęciu wymiar orzeczonej kary, środka karnego i nawiązki jest wręcz łagodny. W świetle polityki karania, wgląd na świadomość prawną społeczeństwa oraz sprawiedliwość społeczną wymaga, aby sprawca tego rodzaju przestępstwa odczuł jego dolegliwość nie tylko poprzez wymierzenie mu kary o charakterze wolnościowym, ale przede wszystkim poprzez wyeliminowanie go na oznaczony czas z grona uprawnianych do prowadzenia po drogach publicznych</p>	

pojazdów mechanicznych.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	Zgodnie z §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd przyznał		

	wyznaczonemu obrońcy z urzędu opłatę z tytułu wynagrodzenia wg stawki minimalnej podwyższonej o podatek od towarów i usług.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach pozostaje nieuwzględnienie apelacji wywiedzionej wyłącznie na korzyść oskarżonego.</p> <p>Ogółem koszty te określa kwota 656,60 zł (w tym 516,z tytułu kosztów obrony, 20 zł tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń, oraz 120 zł tytułem opłaty karnej), która odpowiada 54,77% najniższej renty i emerytury w 2020 r. wg ustawy o rentach i emeryturach. Jeśli dodać do tego i to, że oskarżony jest pracującym rencistą, staje się jasnym, że uiszczenie wspomnianej kwoty nie będzie dlań zbyt uciążliwe</p>	

7. PODPIS	